

Ίσως το πιο δυνατό και συνάμα το πιο απειλητικό πλάνο της ταινίας, είναι η στιγμή που το περιπολικό με τον joker έγκλειστο, μέσα στις λαμαρίνες του, στρίβει από μια αριστερή στροφή και βρίσκεται σε λεωφόρο της πόλης που φλέγεται από ταραχές. Ταυτόχρονα ακούγεται η φωνή του Pete Brown τα τύμπανα του Ginger Baker, η κιθάρα του Eric Clapton, το μπάσο του Jack Bruce να ερμηνεύουν το White Room.

Το σκοτεινό, καταθλιπτικό αυτό κομμάτι των Cream, από το '68, που περιγράφει με έναν πρωτοφανή μουσικό ρυθμό την απελπισία. Αυτή είναι και η δομή, η ατμόσφαιρα στην πόλη Gotham. Απελπιστική. Μέσα εκεί ζει και ο Arthur. Ο ήρωας της φετινής ταινίας του Todd Phillips, Joker.

Το κοινό βρίσκεται μπροστά σε μια διαφορετική εκδοχή, από εκείνη του κλασικού καρτούν. Η εγκληματική φύση του Joker, δεν πηγάζει από κάποιο ατύχημα, ή από τα χημικά που τον παραμορφώνουν, αλλά στο παθολογικό γέλιο και ασφαλώς από την καθημερινότητα που ζει.

Η ρήση πως μια κανονική μέρα είναι αρκετή για να σπρώξει έναν άνθρωπο στην τρέλα, βρίσκει την εφαρμογή της στον Joker που ζει στην Gotham. Ο χώρος είναι ασφυκτικός, η πόλη βρώμικη, η φτώχεια βασιλεύει, η βία κυριαρχεί, η ελπίδα απουσιάζει, η κοινωνική πρόνοια είναι άγνωστη. Σκότος παντού.

Μαζί με τα σοβαρά προσωπικά προβλήματα που κουβαλάει, μαζί με την συνολική απόρριψη που βιώνει, και τα βαριά τραύματα που δέχεται από την συχνή κακοποίηση, η βία, είναι μονόδρομος. Ο μοναδικός τρόπος να αντιδράσει.

Και αυτό συμβαίνει. Ο Joker νιώθει την αδικία μέσα από το ταξικό μίσος και εκτελεί, μετά από άλλη μια αναιτία κακοποίησή του τρεις εκπροσώπους της απέναντι τάξης, που τυγχάνουν να είναι, άμεσα ή έμμεσα, οι γεννήτορες των προβλημάτων του.

Καθώς έρχεται αντιμέτωπος με αλήθειες, πνίγει την μάνα του, από την οποία όμως απουσίασε κάθε ίχνος μητρικού φίλτρου και δολοφονεί τον κωμικό ήρωά του. Ταυτόχρονα πυροδοτεί όλο το Gotham με μια ανεξέλεγκτη βία.

Είναι όμως τόσο κακός; Μα και ο Thomas Wayne είναι το απαύγασμα της καλοσύνης; Η ηθική και η πρακτική των ηρώων, ανακατασκευάζονται. Ο μύθος αναπλάθεται σε ένα ακόμα πιο σκοτεινό σενάριο. Η εκδοχή του Todd Phillips είναι σφόδρα απαισιόδοξη.

Είναι κάπως διχαστικό το νόημα της ταινίας. Από την μια στέκεται η επιθυμία για διάλογο, για συνεννόηση προκειμένου να πετύχουμε καλύτερες συνθήκες ζωής για όλους, ώστε να μην φτάσουμε στο απροχώρητο. Μα από την άλλη είναι ένα καζάνι που βράζει που δεν βρίσκονται λύσεις ανακούφισης και μπορεί, έτσι, να λειτουργήσει υποστηρικτικά στην έκρηξη της βίας.

Όπως ακριβώς συμβαίνει στη σκηνή που πέφτει το κομμάτι των Cream. Ο έλεγχος έχει χαθεί. Δεν χρειάζεται παρά ένα βήμα, μια ανάσα από το να γίνει το θύμα, θύτης. Ο κυνηγημένος, κυνηγός και η ζωή κολασμένη.

Περιττό να αναφερθεί η ερμηνεία του κατά 24 κιλά αδυνατισμένου Joaquin Phoenix, που γεννά συγκίνηση σε μια μεγάλη κλίμακα, από συμπόνοια και υποστήριξη έως: «αν είναι δυνατόν, έ! όχι και έτσι».

Σαββατόβραδο, σε θερινό σινέμα της Ανατολικής Αττικής το είδα και ξεκινώντας τούτο το κομμάτι, της πρωινές ώρες της Κυριακής 5 Οκτωβρίου, γράφοντας για τα μέλη των Cream,

αυτού του θεωρούμενου από τους γνώστες, ως πρώτου μέγκα γκρούπ, αναφέρθηκαν τα ονόματά τους. Μια μέρα αργότερα, την Δευτέρα, ανακοινώθηκε ο θάνατος του Ginger Baker. Εγκατέλειψε τα εγκόσμια στα 80 του χρόνια, ένα μικρό θαύμα αν συνηπολογισθεί το τι είχε καπνίσει, και τι ουσίες είχε καταναλώσει.

Χαρακτήρας αφύς, άγριος, συμμετείχε στο σύντομο χρονικά μα τόσο σημαντικό διαχρονικό σχήμα των Cream, που πάντρεψε ψυχεδέλεια, μπλουζ και ροκ. Έτσι η σκηνή στο Joker όπου πέφτει το White Room, αποκτά και μια ακόμα διάσταση. Είναι οι στίχοι του Pete Brown, δικές του εμπνεύσεις, που μιλά για τη χώρα με τη μαύρη στέγη, την απουσία των χρυσών πεζοδρομίων, την παρηγοριά και τα παράθυρα των αποχαιρετισμών στους σταθμούς των τραινών. Είναι και τα τύμπανα του εκλιπόντα που λένε τη δική τους ιστορία.